

Torsdagen den 21 Maj.Kl. $\frac{1}{2}$ 10 f. m.

§ 1.

Justerades protokollet för den 14 Maj.

§ 2.

Uppå framställning af Herr Talmannen beslöts, att de Kammarens protokoll, som vid riksdagens slut återstode ojusterade, skulle, på sätt vid föregående riksdagar iakttagits, justeras af de Kammarens ledamöter, som voro fullmäktige i Riksbanken och Riksgälds-kontoret, jemte Stockholms stads riksdagsmän inom Kammaren; skolande om tiden för denna justering så väl bemålde ledamöter särskildt underrättas, som jemväl tillkännagifvanden införas i hufvudstadens dagliga tidningar.

§ 3.

Till behandling förekom Stats-Utskottets memorial N:o 102, i anledning af erhållen återremiss å Utskottets i memorial N:o 96 framställda förslag till en § i Riksgälds-kontorets reglemente.

Herr Liss Olof Larsson anförde: Då jag reserverat mig emot Utskottets beslut i nu föredragna memorial, har jag icke gjort det, emedan jag önskat att såsom fullmäktig i Banken få det ifrågavarande bestyret, utan jag har gjort det derföre, att jag ansett det Riksdagens bifall till denna Utskottets tillstyrkan skulle utgöra ett sådant bevis på vankelmod, att jag ej för min del kunnat vara med derom. När Sammansatta Stats- och Banko-Utskottet afgaf sitt betänkande N:o 4, så afsågs dermed endast ett utvidgande af det uppdrag, som fullmäktige redan fått. Kamrarne afslogo denna Utskottets hemställan genom gemensam votering, och deraf kan jag för min del ej sluta till annat, än att man icke ville utsträcka det en gång lemnade uppdraget. Jag var derföre också inom Utskottet af den mening, att man borde inkomma till Kamrarne med förslag att bibehålla den i fråga varande paragrafen, sådan som den

var införd i 1873 års reglemente, med endast den ändring, som föranledes af hvad som sedan dess blifvit af fullmäktige i saken åtgjort. Jag ansåg detta vara Utskottets pligt, ty om det varit Kamrarnes mening att fråntaga fullmäktige detta uppdrag, så hade de icke behöft återremittera paragrafen till Utskottet, utan Kamrarne hade då kunnat besluta rent afslag å den del af paragrafen som rör denna fråga. När så icke skedde, utan paragrafen blef till Utskottet återremitterad, hemtar jag deraf ett ytterligare stöd för att man icke ville taga bort det uppdrag, som Riksdagen en gång lemnat, i synnerhet som icke något förslag derom blifvit väckt, hvarken från fullmäktige eller Utskottet. Då Riksdagen år 1872 begärde en sådan utredning, som den hvarom nu är fråga, och samma begäran fullföljdes år 1873, så trodde jag, att man då betänkt sig tillräckligt väl för att man icke nu skulle komma och återtaga hela uppdraget. Jag förstår sannerligen icke, hvad fullmäktige eller hvilken annan som helst, som få ett uppdrag af Riksdagen, skola kunna göra, då den ena Riksdagen säger, att om den eller den saken vilja vi hafva en utredning, men följande Riksdag åter säger, att den ej längre önskar någon utredning, utan att uppdraget skall upphöra. Man har klandrat fullmäktige i Riksgälds-kontoret derföre att de icke till denna riksdag uppgjort något förslag till omorganisation af Riksgälds-kontoret, men sannerligen jag vet, hvad de skola taga sig till, ty nästa riksdag kommer man kanhända och säger: nej gudbevars, då vi begärde en sådan omorganisation, så var det galet utaf oss, för all del låt oss behålla verket sådant det är. Detta vore ju att gå till väga på samma sätt, som man nu synes vara på väg att göra i föreliggande fråga.

Jag vill emellertid nu icke göra något yrkande, så vida jag icke finner något understöd för denna min åsigt, utan man anser det vara öfverensstämmande med Kamrarnes värdighet att gå till väga på ett sådant sätt. För min del har jag likväl velat till protokollet nedlägga min protest emot ett dylikt förfaringsätt.

Herr Falk: Den Utskottets memorial bifogade reservation af Friherre Funck har verkligen förvånat mig och ännu mera att en talare här uppträd och ansett, att denna fråga icke redan vore afgjord. Fullmäktige hafva ju kommit in med det förslag, som de fått i uppdrag att framlägga, och sedan vi kommit underfund att vi ej äro nöjda dermed, hafva vi återkallat uppdraget, hvilket afgjordes genom gemensam votering. Jag kan således ej finna annat, än att frågan redan är fullkomligt afgjord och yrkar alltså bifall till Utskottets nu förevarande hemställan.

Grefve Sparre: Jag måste åter bekänna, att jag för min del i allo instämmer uti hvad Herr Liss Olof Larsson här yttrat. Hafva vi icke alltid tagit för afgjordt, önskat och begärt, att något skulle göras för att åstadkomma en annan uppehållsort för oss, än denna, och har man icke begärt, att förslag i sådant afseende skulle upprättas? Om nu icke det första förslaget är i allo tillfredsställande, kan det väl utgöra ett skäl för oss att helt och hållet afbryta saken, och var verkligen Riksdagens beslut om en byggnad så lösligt, att, när det första förslag, som framställes, icke vinner godkännande, man derföre skall låta hela saken

falla? Hafva vi icke hört tillräckligt med klagomål öfver den luft, som för närvarande råder i Kamrarne? Klaga icke somliga öfver, att det är dragigt och kallt, under det att de allra flesta klaga öfver att det är 23—24 graders värme, hvaruti vi måste passera så många timmar om dagen? Jag anser för min del, nu som tillforene, nödvändigt, att Riksdagen tänker på denna sak och fattar något beslut, hvarigenom man må komma närmare målet. Då det förslag, som af Friherre Funck framstälts, är så allmänt, att det är fråga om uppförandet af ett riksdagshus "antingen å Helgeandsholmen eller å riksdagshusets nuvarande tomt eller å annan tjenlig plats", så tror jag, att man icke kan annat än understödja detta förslag. Om vi icke göra något annat, så böra vi åtminstone kunna utvidga detta hus på något sätt, så att vi må kunna få ett rum, deruti man kan leva.

Jag anhåller om bifall till Friherre Funcks reservation.

Herr Sven Nilsson i Österslöf: Så vidt jag kan förstå, är det här hvarken fråga om hurudan luften eller temperaturen är här i riksdagshuset, utan frågan är, huruvida ett af Riksdagen fattadt beslut skall ega bestånd eller upprifvas. Sammansatta Stats- och Banko-Utskottet hemställde i sitt utlåtande N:o 4, det Riksdagen måtte besluta: "att fullmäktige i Riksgälds-kontoret skola, gemensamt med fullmäktige i Riksbanken, vidtaga de åtgärder, som de må finna tjenligast, dels för anskaffande af fullständiga ritningar och kostnadsförslag till Helgeandsholmens ordnande och bebyggande antingen i hufvudsaklig öfverensstämmelse med det utaf fullmäktige redan uppgjorda program eller annorledes, dels för åstadkommande af de utredningar i afseende på öfriga med ärendet gemenskap egande frågor, som redan blifvit till fullmäktiges handläggning öfverlemnade." Denna hemställan har af begge Kamrarne blifvit afslagen. Riksdagen har således afslagit all fråga om något uppdrag i detta hänseende till fullmäktige i Riksgälds-kontoret och Banken, och att nu den i fråga varande paragrafen i det nya reglementet för Riksgälds-kontoret blifvit till Utskottet återremitterad, härleder sig visst icke från något slags vankelmod eller ånger å Riksdagens sida, såsom den förste ärade talaren yttrade, utan helt enkelt derifrån, att man icke gerna på rak arm ville omredigera paragrafen, hvarföre man för undvikande af misstag öfverlemnade det åt Utskottet. Utskottet har nu också tillstyrkt uteslutande af de moment, som angingo det i fråga varande uppdraget, men så kommer en reservant och vill hafva ungefär lika moment återinförda. Skulle vi nu, sedan Riksdagen en gång fattat sitt beslut i frågan, rifva upp det genom att åter införa ett dylikt uppdrag i Riksgälds-kontorets reglemente? Vi skulle ju då en gång fatta ett beslut, som vi kort derpå refve upp, och det gränisar efter min tanke till oförsynthet att vilja sätta något sådant i fråga.

Jag yrkar för min del bifall till Utskottets förslag.

Herr Carl Ifvarsson: Jag är förekommen af Herr Sven Nilsson i Österslöf och skall derföre inskränka mig till att instämma med honom.

Grefve Sparre: Det är just frågan om, huruvida genom Kamrarnes

afslag å Sammansatta Stats- och Banko-Utskottets förslag hela frågan om uppförande af ett nytt riksdagshus var förfallen. Jag kan för min del icke finna att, sedan Kamrarne beslutit att åt fullmäktige gifva ett dylikt uppdrag, och fullmäktige inkommit med ett yttrande, hvilket afslagits, Kamrarne dermed sagt, att vi afstå *för alltid* från uppförande af ett nytt hus. Då det i reservationen framställda förslag tillika i fråga sätter möjligheten att uppföra ett nytt riksdagshus på det gamla husets nuvarande tomter eller annan tjenlig plats, kan jag icke inse, att man derigenom skulle upprifva Riksdagens förut fattade beslut och yrkar därför fortfarande bifall till reservationen.

Herr Wedberg: För min del kan jag icke finna annat än att reservanterne hafva fullkomligt rätt. Jag har åtminstone icke någonsin uppfattat Sammansatta Stats- och Banko-Utskottets memorial angående den gemensamma voteringen på annat sätt, än att den skulle afse det särskilda uppdrag, som man ville gifva fullmäktige, men att man skulle votera om de punkter, som redan i reglementet för föregående år intagits, hade jag ej tänkt mig. Riksdagen skulle genom att nu bifalla detta memorial icke gifva något godt exempel åt städer och kommuner, utan visa dem, att man genom votering kan upprifva ett en gång fattadt beslut. För öfrigt synes mig det uppdrag, som lemnats fullmäktige, icke vara fullgjordt, ty Riksdagen har icke fått någon utredning af saken. Man har visserligen fått ritningar, men någon utredning huruvida Stockholms stad är villig att biträda o. s. v. har man icke fått. Den lilla summa, hvarom här är fråga, kan, efter efter min tanke, ej utgöra skäl att frångå ett redan fattadt beslut, och yrkar jag således bifall till reservationen.

Herr Sven Nilsson i Österslöv: Här är visserligen icke fråga om att afstå för alltid från byggande af något nytt riksdagshus; så långt vill jag visst icke sträcka mig, utan frågan gäller efter min tanke, huruvida icke det beslut, hvarigenom man fräntagit fullmäktige det uppdrag, som de haft, skall ega bestånd, eller om vi skola för denna gång gifva ett nytt uppdrag. Den, som är mycket angelägen om att få ett sådant uppdrag att laborera med, är ju i tillfälle att nästa riksdag väcka fråga derom, men gör man det nu, så rifver man ju ovilkorligen upp ett beslut, som Riksdagen redan fattat. Jag kan icke inse, huru den siste talaren kan säga, att Riksdagens uppdrag ännu står kvar. Riksdagen må väl, såsom hvar och en enskild person, kunna säga åt den, till hvilken ett uppdrag lemnats, antingen han anser uppdraget fullgjordt eller icke: "nu må du upphöra dermed, härintill skall du gå men icke vidare", och sålunda befria honom från uppdraget, liksom vi nu ock hafva gjort.

Herr Liss Olof Larsson: Med anledning af hvad som blifvit yttradt i frågan, ber jag att få tillägga några ord.

När Sammansatta Stats- och Banko-Utskottet vid innevarande riksdag sammanträdde för att afgifva sitt första betänkande i frågan, så hade det allra enklaste för Utskottet varit att blott anmäla för Riksdagen

hvad som i saken blifvit åtgjort, ty, såsom Herrarne erinra sig, voro hufvudsakligen endast ritningar och kostnadsförslag uppgjorda. Utskottet hade kunnat inskränka sig till en sådan anmälan, och paragrafen i reglementet hade i så fall kunnat kvarstå oförändrad, men orsaken till att man åt uppdraget ville gifva en ytterligare utsträckning var, att man inom Utskottet var temligen ense om, att det icke vore så nödvändigt att genast få ett nytt riksdagshus, men att deremot ett nytt hus för Riksbanken vore högeligen af behofvet påkalladt. Dessa frågor voro emellertid så sammanbundna, att de icke kunde åtskiljas, och det var derföre man ville gifva utsträckning åt uppdraget, så att fullmäktige, oberoende af frågan om ett nytt riksdagshus, skulle kunna uppgöra förslag till ett nytt hus för Riksbanken.

Herr Sven Nilsson yttrade, att när återremiss af 74 § utaf Riksgälds-kontorets reglemente egde rum, så var det icke för att få något nytt förslag, utan blott för att få bort ur paragrafen hvad som handlade om det i fråga varande uppdraget, emedan Kamrarne icke kunde på rak arm förändra paragrafen. Om han likväl hade tagit litet bättre reda på paragrafen, skulle han hafva funnit, att sedan der först under momenten a, b, c och d talats om åtskilligt annat, så kommer alldeles särskildt från det öfriga hvad som handlar om det nu i fråga varande uppdraget, och Riksdagen hade naturligen varit fullkomligt oförhindrad att, utan någon återremiss, genast afslå denna del af paragrafen. Jag vill nu visst icke förneka Riksdagens rätt att återtaga det uppdrag, som den en gång lemnat, ty den har dertill samma rätt som hvar och en annan, och jag medgifver, att ingen i det fallet har makt öfver Riksdagen, men jag hemställer till Herr Sven Nilsson i Österslöv, huru mycken aktning han får för den person, som den ena dagen lemnar ett uppdrag och den andra dagen återkallar det, utan att några förändrade förhållanden inträffat. Det är bestämdt ett erkännande, att man begått en dumhet, och ett sådant erkännande vill jag ej att Riksdagen skall afgifva, i synnerhet när ej någon sådan är begången.

Herr Sjöberg: Det skulle vara mig särdeles kärt att kunna dela den uppfattning, som af den ärade bankofullmäktigen och representanten från Dalarne här nyss blifvit uttalad, men jag måste i detta som i alla andra fall hålla mig till handlingarne i saken, så vidt som de befinnas tydliga och klara, och det synes mig här vara förhållandet. Det uppdrag, som 1873 års Riksdag meddelade fullmäktige i Banken och Riksgälds-kontoret, innefattas uti § 98 af reglementet för Riksgälds-kontoret, hvarest mom. a i senare delen af paragrafen lyder sålunda: "att sedan fullmäktige satt sig i förbindelse med de vederbörande, hvilka i fråga om *Helgeandsholmens ordnande* samt om *Kongl. hofstallets förflyttning* till annan lämplig plats böra höras, låta verkställa fullständig utredning dels om kostnaden för en sådan förflyttning, dels huruvida ett mot ändamålet fullt svarande *riksdagshus* må kunna å Helgeandsholmen uppföras samt om möjligheten och ändamålsenligheten att antingen i samma byggnad inrymma *Riksbanken* och *Riksgälds-kontoret* eller ock för Riksbanken på annat sätt bereda lämplig lokal, antingen på Helgeandsholmen eller i dess grann-

skap". Nu svarade ju vid denna riksdag Herrar fullmäktige, att det icke varit dem möjligt att till fullo utföra detta uppdrag, och i följd deraf föreslog ju Sammansatta Stats- och Banko-Utskottet i sitt utlåtande N:o 4, "att fullmäktige i Riksgälds-kontoret skola, gemensamt med fullmäktige i Riksbanken, vidtaga de åtgärder, som de må finna tjenligast, dels för anskaffande af fullständiga ritningar och kostnadsförslag till Helgeandsholmens ordnande och bebyggande antingen i hufvudsaklig öfverensstämmelse med det utaf fullmäktige redan uppgjorda program eller annorledes, dels för åstadkommande af de utredningar i afseende på öfriga med ärendet gemenskap egande frågor, som redan blifvit till fullmäktiges handläggning öfverlemnade".

Detta Utskottets förslag blef, såsom Herrarne torde erinra sig, af Andra Kammaren afslaget, men godkändes deremot af Första Kammaren och blef slutligen föremål för samfälld votering, der det föll.

Af den ofvan åberopade paragrafen i 1873 års reglemente lyder mom. e sålunda: "att, sedan ärendet sålunda erhållit all nödig utredning, till nästkommande Riksdag inkomma med fullständiga förslag i ämnet samt i sammanhang dermed utreda på hvad sätt nu varande riksdagshus äfvensom öfriga fastigheter, som i följd af dessa förslag icke vidare för sitt nu varande ändamål behöfvas, må kunna ändamålsenligen för allmänt behof användas eller lämpligen föryttras".

Det är sålunda alldeles tydligt och klart, att 1873 års Riksdag förutsatte, att en fullständig utredning i ämnet skulle kunna åstadkommas till denna riksdag. Detta har, såsom jag nyss nämnt och såsom vi alla veta, icke låtit sig göra; och då synes det mig äfven vara tydligt, att det uppdrag, som gafs vid föregående riksdag, blifvit å fullmäktiges sida, så vidt af dem berott, fullgjordt. Denna Riksdag har förklarar, att den icke vill lemna någon ytterligare fullmakt i samma afseende åt fullmäktige, ty Riksdagen förkastade Sammansatta Stats- och Banko-Utskottets betänkande N:o 4, hvilket onekligen innebar ett förslag dertill. Jag kan icke förstå, huru man kan vilja säga, att detta uppdrag, som sålunda blifvit fullgjordt, så vidt det af fullmäktige kunnat fullgöras, fortfarande skall ega bestånd, och ännu mindre kan jag förstå, huru man utan någon föregående motion eller annat förslag i ämnet skall kunna, såsom i Friherre Funcks reservation föreslagits, införa i reglementet en mening af följande lydelse: "huruvida ett mot ändamålet fullt svarande riksdagshus må kunna antingen å Helgeandsholmen eller å riksdagshusets nuvarande tomter eller å annan tjenlig plats uppföras". Hvar är det då någonsin förut taladt om uppförande af ett nytt riksdagshus på något annat ställe än å Helgeandsholmen?

Det vill således synas mig, att Utskottet icke kunnat gå till väga på annat sätt än som skett; och jag anhåller derföre att Kammaren måtte bifalla detta Utskottets utlåtande, hvilket nyss blifvit af Första Kammaren godkänt.

Häruti förenade sig Herrar *Fredricson, Lundström* och *Philipsson*.

Herr Sven Nilsson i Österlöf: Herr Liss Olof Larsson ansåg, att det enklaste varit om Utskottet första gången inkommit till Riksdagen

med blott en anmälan. Detta har Utskottet emellertid icke gjort utan det har gått den riktiga vägen, så att vi nu veta hvar vi äro.

Han ansåg, att Riksdagen skulle gifva sig det vitsordet, att den begått en dumhet, om man nu återtog detta uppdrag från fullmäktige. Man skulle ju dock kunna vända om satsen och säga, att fullmäktige begått en dumhet vid uppgörandet af det förslag, som Riksdagen af dem begärt. Jag vill visst icke säga att så är fallet, men Riksdagen är icke skyldig dem något motiv för sitt handlingssätt, utan desse Herrar äro skyldige att lyda Riksdagens föreskrifter. Bra ofornligt skulle det efter min tanke vara, om man i ett reglemente intog föreskrifter, som icke vore beroende af ett föregående beslut af Riksdagen, ty det kan väl icke gå an att skriva ett reglemente alldeles på fri hand.

Första Kammaren har nu redan bifallit detta memorial, och jag tror att Andra Kammaren gör klokast uti att fatta samma beslut.

Herr *Per Nilsson* i Espö instämde med Herr *Sven Nilsson*.

Herr *Gumælius*: Denna fråga är visserligen redan så godt som afgjord. Nu hafva i Första Kammaren många uppträdt för reservationen, utan att dock framställa något yrkande; de kunde utan tvifvel, om de något yrkat, hafva fått pluraliteten med sig, derest man icke fruktat, att Andra Kammaren skulle fatta ett motsatt beslut och Riksdagen derigenom blifva förlängd. När Första Kammaren nu således bifallit detta memorial, lär det väl icke blifva tvist om, hvad Andra Kammaren skall göra. Jag ber dock att få tillägga ett beklagande, att härigenom all utsigt synes vara afskuren att få dessa byggnader uppförda på en efter min tanke så lämplig plats och på ett för det allmänna fullt värdigt sätt. Emellertid hafva betydande röster höjt sig i Stockholm och nu äfven på stockholmsbänken här i Kammaren för att skära af frågan ju förr desto hellre, och vid sådant förhållande kan det ingalunda vara lämpligt, att Riksdagen på något sätt erbjuder sig att bidra till ordnande af Helgeandsholmen. Detta må blifva Stockholms sak, och Stockholm kommer utan tvifvel att fortfarande göra kraftiga ansträngningar för att få denna plats på ett lyckligt sätt ordnad. Innan jag slutar, vill jag säga, att om också frågan, om förläggande af ett riksdagshus och ett bankohus eller ett af de två på Helgeandsholmen, nu må anses vara afklippt, så hoppas jag dock att den tid icke må vara aflägsen. då både Banken och Riksdagen få sig mera tidsenliga och passande lokaler. Under denna förutsättning må jag nu hemställa om bifall till Utskottets förslag.

Öfverläggningen förklarades slutad. Herr Talmannen gaf propositioner, i öfverensstämmelse med de yrkanden, som blifvit gjorda, dels på bifall till Utskottets hemställan och dels på afslag derå samt bifall i stället till den mening, som Friherre *Funck* i sin vid memorialet fogade reservation uttryckt. Den förra af dessa propositioner besvarades med öfvervägande ja; och hade alltså Utskottets hemställan bifallits.

§ 4.

Föredrogs och bifölls Sammansatta Banko- och Lag-Utskottets memo-

rial N:o 4, angående arvode åt sekreteraren hos bemälda Sammansatta Utskott.

§ 5.

Föredrogs och lades till handlingarne Särskilda Utskottets memorial N:o 14, i anledning af Kamrarnes skiljaktiga beslut vid behandling af Utskottets utlåtande N:o 11, rörande Kongl. Maj:ts proposition den 20 sistlidne Mars, i hvad den angår lagstiftning om enskildes skogar.

§ 6.

Föredrogs och godkändes

dels nedannämnda förslag till Riksdagens underdåniga skrivelser, afgifna

af *Stats-Utskottet*:

N:o 94, i anledning af Kongl. Maj:ts i den nådiga propositionen angående statsverkets tillstånd och behof framställda förslag rörande allmänna bevillningen;

af Sammansatta *Stats- och Banko-Utskottet*:

N:o 95, i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga proposition angående ändringar i Kongl. förordningen den 26 April 1861 rörande de allmänna grunderna för hypoteksföreningars bildande och framtida verksamhet; samt af *Riksdagens Kansli*:

N:o 87, angående rättighet för lärare vid enskilda läroverk att efter skeddi befordran till tjänst vid statens läroverk få beräkna sig till godod en tid, de vid enskildt läroverk tjänstgjort; och

dels Riksdagens Kanslis förslag till §§ i Riksdagsbeslutet:

N:o 18, angående tullbevillningen;

N:o 19, angående stämpelpappersafgiften;

N:o 20, angående reglering af häradshöfdingarnes löreförmåner;

N:o 21, angående upphörande af klockares brefbäringsskyldighet;

N:o 22, angående ändring i gällande stadganden om val till klockare, orgelnist och folkskolelärare;

N:o 23, angående ändringar i lagstiftningen för enskilda sedelutgivande banker m. m.;

N:o 24, angående förändring i villkoren för tillverkning och försäljning af bränvin;

N:o 25 angående allmänna bevillningen;

N:o 26, angående ett tillägg till lagen för Rikets Ständers Bank rörande bankens reservfond;

N:o 27, angående statsbidrag för åstadkommande af jernvägsförbindelse mellan landskapet Dalsland och Smaalenenes amt i Norge; samt

N:o 28, angående beviljade anslag till fortsättande af statens jernvägsbyggnader m. m.

§ 7.

Justerades protokollsutdrag rörande de i detta sammanträde fattade beslut.

§ 8.

Efter anmälan företrädde tvänne Hans Maj:t Konungens öfverste kammarjunkare, hvilka på Hans Maj:ts höga vägnar kallade Herr Talmannen och Kammarens öfriga ledamöter att i morgon, efter bevidad gudstjenst i Storkyrkan, infinna sig å Rikssalen, der Hans Maj:t Konungen då ämnade avsluta riksdagen.

Efter emottagande af denna kallelse åtskildes nu Kammarens ledamöter klockan $\frac{1}{4}$ till 1 e. m., men sammanträdde åter

Kl. 8 e. m.

då Herr vice Talmannen skötte talmansbefattningen.

§ 9.

Till bordläggning anmäldes Lag-Utskottets utlåtande N:o 47, i anledning af väckta motioner angående användande af inkomster af ledigt pastorat.

§ 10.

Föredrogos och godkändes nedannämnda förslag till Riksdagens underdåniga skrivelser, nemligen

af *Bevillnings-Utskottet*:

N:o 96, angående tullbevillningen; och

N:o 97, rörande vissa ändringar i Kongl. kungörelserna den 7 December 1866 och den 19 Juli 1872 angående restitution af bränvinstillverkningsafgift vid utförsel af bränvin till utrikes ort; samt

af *Särskilda Utskottet*:

N:o 98, i anledning af ej mindre Kongl. Maj:ts nådiga proposition i fråga om lagstiftning rörande enskildes skogar än äfven motioner i samma ämne.

§ 11.

Föredrogos och godkändes Riksdagens Kanslis förslag till §§ i riksdagsbeslutet:

N:o 29, angående ändring i allmänna lagens stadganden om skogs-
åverkan;

N:o 30, angående skjutsväsendet;

N:o 31, angående statsregleringen;

N:o 32, angående aflåtna underdåniga skrivelser i frågor rörande
rikets allmänna hushållning;

N:o 33, angående statsregleringen;

N:o 34, angående förnyade instruktioner för Riksdagens revisorer af
Riksbanken och Afdelningskontoren;

N:o 35, i fråga om vissa ändringar uti gällande föreskrifter rörande
restitution af bränvinstillverkningsafgift vid utförsel af bränvin till utri-
kes ort;

N:o 36, angående skogslagstiftningen;

N:o 37, angående ändring i förordningen den 26 April 1861 rörande
de allmänna grunderna för hypoteksföreningars bildande och framtida
verksamhet; och

N:o 38, angående statsregleringen.

Kammarens ledamöter åtskildes klockan $\frac{1}{4}$ till 9 e. m.

In fidem
H. Husberg.
